

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Asan/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018200775
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:1018200775.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. (spravodajca) a sudcov JUDr. Anity Filovej a JUDr. Juraja Vališa, LL.M., v právnej veci žalobcu: Mgr. S. J., bytom R. X, R., právne zastúpený: Mgr. Martin Čabák, advokát so sídlom Jesenského 2, Bratislava, proti žalovanému (sťažovateľ): Univerzita Komenského v Bratislave, so sídlom Šafárikovo nám. 6, Bratislava, právne zastúpený: Fridrich Lawyers, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Dunajská 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. VVČ a DŠ/1189/2018 zo dňa 27. marca 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/80/2018-267 zo dňa 10. septembra 2020,

rozhodol:

Kasačná sťažnosť sa **z a m i e t a**.

Žalobcovi sa **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov kasačného konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 6S/80/2018-267 zo dňa 10. septembra 2020 postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c/, d/, f/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zrušil napadnuté rozhodnutie rektora Univerzity Komenského v Bratislave č. VVČ a DŠ/1189/2018 zo dňa 27. marca 2018 ako aj rozhodnutie dekana Fakulty telesnej výchovy a športu Univerzity Komenského v Bratislave č. VED 14/2018 C V/1 zo dňa 1. februára 2018 a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa - dekanovi Fakulty telesnej výchovy a športu Univerzity Komenského v Bratislave na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému úplnú náhradu trov konania.

2. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že dekan Fakulty telesnej výchovy a športu Univerzity Komenského v Bratislave (ďalej len „FTVŠ UK“) rozhodnutím č. VED 14/2018 C V/1 zo dňa 1. februára 2018 rozhodol, že žalobca ako študent 3. roku doktorandského štúdia na FTVŠ UK, pre porušenie povinností vyplývajúcich z rozhodnutí orgánov akademickej samosprávy UK alebo jej fakulty, zo všeobecne záväzných predpisov, vnútorných predpisov UK a jej súčastí, sa dopustil disciplinárneho priestupku pre konania v rozpore s dobrými mravmi v súvislosti s plnením študijných povinností na tom skutkovom základe, že:

Žalobca dňa 21. februára 2017 oznámil vedúcej Katedry športovej kinantropológie doc. MUDr. E. Z., PhD. (ďalej len „vedúca KŠK“) prostredníctvom SMS správy, že sa necíti zdravotne spôsobilý, a že na pracovisko nepríde. Neskoro večer, rovnakého dňa poslal vedúcej KŠK opätovne SMS správu, že z dôvodu práceneschopnosti uznanej lekárom nemôže byť na pracovisku. Oznámil, že bude v domácom liečení. Žalobca na pracovisko žiadnu listinu preukazujúcu ním tvrdenú skutočnosť o údajnej práceneschopnosti nedoručil, takéto potvrdenie doniesol osobne až dňa 6. marca 2017. Vedúca KŠK

a členka KŠK Mgr. L. L., PhD. sa opakovane pokúšali spojiť telefonicky s menovaným, pričom ten na výzvy nereagoval a následne vždy vo večerných hodinách prostredníctvom SMS správy, ako aj dňa 28. februára 2017 o 17:44 hod. uviedol, že lekár mu odporučil predĺžiť práceneschopnosť o ďalší týždeň teda, že na pracovisko sa dostaví až dňa 6. marca 2017. Vedúcou KŠK bol žalobca prostredníctvom SMS vyzvaný, aby uviedol, kde sa nachádza, pričom odpovedal, že sa nachádza na adrese R., N.. R. Č.. X. Následne poverené pracovníčky FTVŠ UK vykonali kontrolu dňa 2. marca 2017 na mieste, kde sa mal menovaný nachádzať. Výsledkom kontroly bolo zistené, že žalobca sa na uvedenej adrese nenachádzal. Po návrate žalobcu na pracovisko dňa 6. marca 2017, bol oboznámený s uvedenými skutočnosťami k čomu uviedol, že v domácom liečení nebol a priznal, že bol mimo územia Slovenskej republiky. Takýmto konaním sa mal dopustiť disciplinárneho priestupku podľa čl. 4 ods. 5 písm. a/ Disciplinárneho poriadku a disciplinárneho priestupku podľa čl. 4 ods. 5 písm. e/ Disciplinárneho poriadku v spojení s čl. 4 ods. 1 a čl. 4 ods. 4 Disciplinárneho poriadku v spojení s § 72 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách (ďalej len „zákon o vysokých školách“), v spojení s bodom 13 a 14 Opatrenia dekana v nadväznosti na čl. 15 ods. 4 študijného poriadku FTVŠ UK, za čo mu bolo uložené ako disciplinárne opatrenie - vylúčenie zo štúdia podľa čl. 5 ods. 1 Disciplinárneho poriadku v spojení s § 72 ods. 2 písm. c/ zákona o vysokých školách.

3. Predmetné rozhodnutie žiadal žalobca preskúmať, o čom rozhodol rektor UK rozhodnutím č. VVČ a DŠ/1189/2018 zo dňa 27. marca 2018 tak, že žiadosť o zrušenie rozhodnutia zamietol a prvostupňové rozhodnutie o potvrdil.

4. Správny súd z administratívneho spisu zistil, že žalobca v čase vydania napadnutého rozhodnutia dekana bol študentom tretieho (posledného) ročníka doktorandského študijného programu „Športová kinantropológia“ Katedry športovej kinantropológie FTVŠ UK, v dennej forme. Jeho školiteľom bola prof. Mgr. U. B., PhD., v rozhodnom čase bola vedúcou Katedry športovej kinantropológie FTVŠ UK doc. MUDr. E. Z., PhD.

5. Dňa 20. februára 2017 bol žalobca prítomný na FTVŠ a plnil si svoje študijné povinnosti vrátane výkonu pedagogickej činnosti. V čase obeda mal žalúdočné problémy a počas noci z 20. februára 2017 na 21. februára 2017 zvýšenú teplotu, preto dňa 21. februára 2017 v čase o 5:27 hod. prostredníctvom SMS správy oznámil vedúcej katedry, že dňa 21. februára 2017 nebude môcť kvôli chorobe prísť na pracovisko FTVŠ. Dňa 21. februára 2017 prostredníctvom SMS správy v čase o 21:02 hod. oznámil vedúcej katedry, že mu lekár odporučil domácu liečbu a má prísť o týždeň na kontrolu. Uvedené vzala doc. MUDr. E. Z., PhD. na vedomie a nemala voči tomu žiadne námietky. Dňa 28. februára 2017 žalobca prostredníctvom SMS správy v čase o 17:44 hod. informoval vedúcu katedry, že mu lekár odporučil zostať doma do konca týždňa, t.j. do 3. marca 2017.

6. Dňa 1. marca 2017 vedúca katedry, prostredníctvom e-mailu v čase o 10:22 hod. a aj prostredníctvom SMS správy v čase o 20:44 hod., požiadala žalobcu o oznámenie adresy na ktorej sa zdržiava, kvôli chystanej kontrole. Žalobca odpovedal SMS správou v čase o 22:05 hod. a oznámil adresu: N.. R. X, R..

7. Dňa 2. marca 2017 žalobca bol na kontrole u lekára, ktorý potvrdil tlačivo o dočasnej pracovnej neschopnosti. Rovnako dňa 2. marca 2017, bola v čase o 11:12 hod. vykonaná dvomi pracovníčkami FTVŠ kontrola na adrese: N.. R. X, R., v čase neprítomnosti žalobcu na uvedenej adrese, pričom o tejto skutočnosti nechali v schránke lístok.

8. Dňa 6. marca 2017, po ukončení dočasnej pracovnej neschopnosti, sa žalobca dostavil na pracovisko FTVŠ, kde vedúcej katedry dal na nahliadnutie lekárom potvrdené tlačivo o dočasnej pracovnej neschopnosti v čase od 20. februára 2017 do 3. marca 2017, ktoré následne odovzdal na sekretariáte katedry. Súčasťou administratívneho spisu ako dôkazy sú vyššie uvedené SMS správy, e-mailová komunikácia, potvrdenie o ošetrení u lekára dňa 2. marca 2017, záznam o kontrole PN z pracoviska FTVŠ dňa 2. marca 2017, doklad o dočasnej pracovnej neschopnosti zo dňa 20. februára 2017, výňatok z knihy príchodov a odchodov od 7. februára - 16. mája (poznámka správneho súdu: bez špecifikácie kalendárneho roka).

9. Následne dekan FTVŠ UK pod č. PED128/2017 D zo dňa 4. apríla 2017 vydal rozhodnutie o vylúčení žalobcu zo štúdia. Súčasťou administratívneho spisu nie je žiadosť žalobcu o preskúmanie rozhodnutia, avšak v administratívnom spise je rozhodnutie rektora UK pod č. VVČ a DŠ/1489/2017 zo dňa 24.

apríla 2017, ktorým potvrdil rozhodnutie dekana a žiadosť žalobcu zamietol. Vo veci žalobca podal dňa 13. júna 2017 správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave pod sp.zn. 2S/132/2017-99 zo dňa 6. decembra 2017 tak, že rozhodnutie rektora ako aj rozhodnutie dekana zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. Správny súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a absenciu konkretizácie skutku disciplinárneho priestupku vo výroku oboch rozhodnutí a keďže ide o zásadnú vadu správnych rozhodnutí, ktorá spôsobuje ich nezákonnosť, správny súd sa nezaoberal hmotnoprávnymi námietkami žalobcu.

10. Následne dekan FTVŠ UK pod č. VED 14/2018 C V/1 zo dňa 1. februára 2018 vydal rozhodnutie o disciplinárnom priestupku - vylúčenie zo štúdia. Predmetné rozhodnutie žalobca žiadal preskúmať, žiadosťou zo dňa 14. februára 2018. O žiadosti rozhodol rektor UK, ktorý svojím rozhodnutím č. VVČ a DŠ/1189/2018 zo dňa 27. marca 2018 žiadosť o zrušenie rozhodnutia zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Uvedené rozhodnutia sú predmetom súdneho prieskumu.

11. Žalobnú námietku, že napadnuté rozhodnutie rektora bolo vydané po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty v zmysle § 72 ods. 6 zákona o vysokých školách, čo má za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia rektora, krajský súd vyhodnotil tak, že aj keď ide o zákonnú lehotu, ktorá je premietnutá do čl. 45 ods. 6 Študijného poriadku UK a čl. 11 ods. 5 Disciplinárneho poriadku UK, s poukazom na skutočnosť, že zákon o vysokých školách pri nedodržaní predmetnej lehoty neustanovuje žiadnu sankciu neplatnosti, nemožno vyvodiť legitímny záver o tom, že by napadnuté rozhodnutie rektora, v dôsledku nedodržania predmetnej lehoty, bolo nezákonné.

12. Námietku žalobcu, že vo výrokovej časti oboch rozhodnutí absentuje špecifikácia ustanovenia právneho predpisu (všeobecne záväzného právneho predpisu alebo vnútorného predpisu žalovaného), ktorého porušenia sa mal žalobca svojím konaním údajne dopustiť, správny súd vyhodnotil ako dôvodnú. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že aj keď podľa § 108 ods. 1 zákona o vysokých školách, na rozhodovanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem špecifikovaných ustanovení, § 72 ods. 6 zákona o vysokých školách upravuje, čo rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia musí obsahovať. Nakoľko ide o disciplinárny postih, je nevyhnutné pre nezameniteľnosť disciplinárneho porušenia, presné vymedzenie právneho predpisu s príslušným konaním žalobcu tak, aby bolo priamo konkrétne konanie žalobcu prepojené na príslušné zákonné ustanovenie (interný predpis), ktoré svojím konaním žalobca porušil. Podľa názoru správneho súdu tak, ako sú kumulatívne špecifikované príslušné právne normy v záhlaví oboch rozhodnutí a vymedzenie obsahu výrokovej časti rozhodnutia dekana, by bolo možné akceptovať v prípade, ak by išlo o jedno disciplinárne previnenie. No vo výroku rozhodnutia dekana a ani v jeho odôvodnení, nie je uvedená súvislosť označených právnych predpisov vo vzťahu k opísaným dvom disciplinárnym porušeniam jednotlivo, t.j. v čom spáchané disciplinárne previnenia spočívajú, tzn. aká povinnosť bola žalobcom protiprávnym konaním porušená a ktoré z uvedených zákonných ustanovení a interných predpisov, svojím konaním žalobca porušil, a to osobitne k opísaným dvom disciplinárnym priestupkom. Len kumulatívne zhrnutie zákonných a interných predpisov bez priameho priradenia k označenému disciplinárnemu porušeniu, neumožňuje relevantný záver o tom, ktoré konkrétne povinnosti chránené zákonom, resp. interným predpisom mali byť konaním žalobcu porušené. Uvedené, podľa názoru krajského súdu je takou vadou konania, ktorá spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť a tým nezákonnosť. Správny súd konštatoval, s poukazom na obsah druhostupňového rozhodnutia, že ani rozhodnutím rektora nebola predmetná vada odstránená. Preskúmané rozhodnutia nie sú dostatočne odôvodnené, sú nepreskúmateľné vo vzťahu k dvom disciplinárnym porušeniam, ktoré nie sú v rozhodnutí dekana osobitne prepojené, priradené k porušeným právnym predpisom, čo nebolo odstránené ani rozhodnutím rektora. Ústavné garantované právo (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) na spravodlivý proces má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania a vylúčiť ľubovôľu.

13. Správny súd dodal, že v odôvodnení rozhodnutia musí správny orgán reagovať na skutkové okolnosti a právne posúdenie. Za skutkové okolnosti treba považovať najmä skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené a ich právny význam. V súvislosti s právnym posúdením nie je dostatočné len citovanie príslušných ustanovení, ale je potrebné, aby sa vyložil aj obsah právnej normy, aby účastníci pochopili vzťah medzi skutkovým zistením a právnym posúdením. Právna teória považuje za nesprávne také odôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa nedajú rozlíšiť skutkové a právne závery. V odôvodnení napadnutých rozhodnutí absentuje uvedenie logickej súvzťažnosti medzi výrokom

rozhodnutia a strohým opisom skutkových zistení. Argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia má byť presvedčivá tak, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým správny orgán na základe týchto premís dospel, boli prijateľné, racionálne a v neposlednej rade aj spravodlivé a presvedčivé.

14. Námietku žalobcu, že preskúmané rozhodnutia vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu vecí, resp. skutkový stav je v rozpore s administratívnym spisom a nemá v ňom oporu, krajský súd vyhodnotil ako dôvodnú. V súvislosti s tvrdením žalovaného, že žalobca v domácom liečení nebol a priznal, že bol mimo územia Slovenskej republiky, správny súd konštatoval, s dôrazom na obsah administratívneho spisu, že takéto tvrdenie žalovaného nemá oporu v administratívnom spise (napr. zápis zo stretnutia s uvedením dátumu a obsahu stretnutia). Dokonca súčasťou administratívneho spisu nie je ani zmienka o stretnutí dekana FTVŠ UK so žalobcom, iba sám žalobca spolu so správnou žalobou predložil ako dôkaz e-mailovú komunikáciu s dekanom FTVŠ UK. Vzhľadom na uvedené, odôvodnenie rozhodnutia rektora v odseku 10. s konštatovaním, „Dekan FTVŠ UK považoval priznanie žiadateľa na spoločnom stretnutí, že sa v čase práceneschopnosti (predstieranej) nachádzal v zahraničí, za dostatočne preukázané zavinené porušenie povinnosti študenta 3. stupňa štúdia, ktoré napĺňa skutkovú podstatu disciplinárneho priestupku pre porušenie povinností vyplývajúcich z rozhodnutí orgánov akademickej samosprávy UK“, bez náležitej opory v administratívnom spise, nemá relevanciu pre takéto konštatovanie. V kontexte uvedeného záveru, potom dal krajský súd za pravdu žalobcovi i tom, že tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca dekanovi priznal pobyt mimo územia Slovenskej republiky v čase práceneschopnosti, na čom založil svoje ďalšie tvrdenie, že žalobca práceneschopnosť predstieral, je nepodložené, bez opory dôkazov v administratívnom spise. Predmetné tvrdenie žalovaného, ktorý konštatuje, že išlo o vedomé konanie žalobcu predstierať práceneschopnosť v čase jeho pobytu mimo územia Slovenskej republiky, pričom žalovaný s poukazom na e-mailovú komunikáciu dekana FTVŠ UK zo dňa 15. marca 2017 so žalobcom (poznámka súdu, ktorá nie je súčasťou administratívneho spisu) predpokladal, že žalobca po tom čo neprijal alternatívu preradenia na externú formu doktorandského štúdia, že napriek vylúčeniu zo štúdia, uzná svoje pochybenie a sankciu dobrovoľne prijme, podľa názoru správneho súdu je len nepodloženou úvahou žalovaného, ktorý dokonca túto argumentáciu v svojom predchádzajúcom rozhodnutí, ktoré bolo predmetom súdneho prieskumu na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 2S/132/2017, vôbec neuviedol.

15. Námietku žalobcu, vo vzťahu k nesprávnemu tvrdeniu žalovaného, že žalobca svoju práceneschopnosť nepreukázal príslušnými dokladmi, resp. včas, krajský súd vyhodnotil ako dôvodnú. Podľa krajského súdu pri tejto námietke treba vychádzať z bodov 13 a 14 Opatrenia dekana zo dňa 14. júna 2016 v spojení s čl. 21 ods. 9 Študijného poriadku FTVŠ. V kontexte uvedených interných predpisov je nepochybné, že tieto neobsahujú žiadnu konkrétnu normatívnu úpravu, z ktorej by študentovi doktorandského štúdia, v prípade dočasnej práceneschopnosti, vyplývala povinnosť, spočívajúca v stanovenej lehote predložiť doklad o dočasnej neschopnosti. Bod 14. Opatrenia dekana ustanovuje len povinnosť informovať o dôvodoch hodných zreteľa vedúcu príslušnej katedry, čo žalobca nepochybne splnil (SMS správa je súčasťou administratívneho spisu) a čl. 21 ods. 9 Študijného poriadku FTVŠ upravuje len dôvody, pre ktoré je vyučujúci oprávnený študenta ospravedlniť. Keďže vnútorný predpis prípady hodné zreteľa bližšie nešpecifikuje a ani neupravuje, logickým vyhodnotením situácie, ktorá má spočívať v dôvodoch hodných zreteľa, nepochybne je ochorenie študenta, a teda dôvodom ospravedlnenia neprítomnosti doktoranda na vyučovacom procese, pričom ako príslušný doklad preukazujúci dôvod neprítomnosti na vyučovacom procese, v prípade dočasne práceneschopnosti nepochybne je vystavené potvrdenie lekárom, osvedčené dátumom, pečiatkou a podpisom, dostatočným potvrdením, resp. dôkazom. Keďže v danom prípade u žalobcu ako doktoranda vo vzťahu k žalovanému nejde o pracovnoprávny vzťah v zmysle Zákonníka práce, kedy neprítomnosť na pracovisku a porušenie liečebného režimu sa riadi zákonom č. 462/2003 Z.z. resp. zákonom č. 461/2003 Z.z., ospravedlnenie neprítomnosti doktoranda na vyučovacom procese sa riadi preukázaním dôvodov hodných zreteľa v zmysle citovaných interných predpisov. (Opatrenie dekana a Študijný poriadok)

16. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe namietal pasívnu vecnú legitimitáciu. Správny súd predmetnú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, pričom v tejto časti svojho rozhodnutia odkázal podľa § 140 S.s.p., na právny názor správneho súdu vyslovený v odseku 25. rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/132/2017-99 zo dňa 6. decembra 2017 (týkajúci sa totožných účastníkov konania, v ktorom sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti prvýkrát vydaného rozhodnutia v predmetnej veci).

17. V rámci odôvodnenia sa krajský súd nezaoberal všetkými námietkami s odkazom na princíp, že súd nemusí dávať odpoveď na všetky otázky nastolené žalobcom v žalobe, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Pokiaľ ide o dokazovanie, ktoré správny súd vykonal podľa § 119 vety druhej v spojení s § 120 písm. b/ S.s.p., za účelom zistenia z akého štátu, resp. miesta boli žalobcom zaslané SMS správy, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu a zistiť z cestovných dokladov žalobcu, či v rozhodnom čase bol mimo územia Slovenskej republiky, resp. Európskej únie, výsledkom tohto sú vyjadrenia dožiadaných správnych orgánov na čl. 211 a čl. 236 súdneho spisu. Správny súd konštatoval, že vykonané dokazovanie neprinieslo do súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí žiadne nové informácie, ktoré by mohli mať vplyv na právny názor správnych orgánov pri vydávaní rozhodnutí.

18. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný - sťažovateľ z dôvodu uvedeného v ust. § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. kasačnú sťažnosť. V súvislosti s právnym záverom krajského súdu týkajúcim sa nedostatku výrokovej časti rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa o uložení disciplinárneho opatrenia uviedol, že ho nepovažuje za správne, nakoľko nerešpektuje, že v prípade tohto výroku ide o jednočinný súbeh dvoch disciplinárnych priestupkov, kde sa uvedené spáchané disciplinárne priestupky nachádzajú pred tzv. skutkovou vetou a tak ich priradenie ku konkrétnym zákonným ustanoveniam, ktoré sa líšia pri prvom a druhom disciplinárnom priestupku vždy iba v jednom ustanovení (čl. 4 ods. 5 písm. a/ a čl. 4 ods. 5 písm. e/ Disciplinárneho poriadku), je požiadavka nadmerného formalizmu, ktoré zákonné znenie navyše ani nevyžaduje a to, že ide o disciplinárny postih, takéto vysoko precízne rozlišovanie nevyžaduje. Ďalej sa odvolával na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (prípady Çölgeçen a iní proti Turecku) a poukázal na to, že disciplinárne sankcie voči študentom spadajú pod ochranu čl. 2 prvej vety Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a nie čl. 6 ods. 1 (trestná vetva) tohto dohovoru. Mal za to, že uloženie disciplinárnej sankcie žalobcovi bolo uskutočnené na právnom základe, ktorý bol dostupný a predvídateľný, pričom aplikácia disciplinárneho opatrenia slúži cieľu, ktorý vzdelávanie sleduje - nestačí len formálne predkladanie dokladu o práceneschopnosti, ale študent musí preukazovať pevnosť svojho charakteru a duševných síl a nemôže sa vystavovať podozreniu z toho, že počas dočasnej práceneschopnosti bol v zahraničí, pričom sa tým priznal prvostupňovému správnomu orgánu. Keďže vylúčenie zo školy bolo následkom nerešpektovania základných etických pravidiel správania sa študenta - nepostačuje len strohé dodržanie interných predpisov, ale je potrebné, aby študent nezneužíval nedostatky tejto internej úpravy, t.j. nekonal v rozpore s dobrými mravmi.

19. Sťažovateľ vo vzťahu k právnym záverom správneho súdu týkajúcim sa nedostatku výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia taktiež poznamenal, že tieto sú vyvrátené väzbou bodov 4. až 6. na jednej strane a bodu 8. na strane druhej na bod 7. odôvodnenia rozhodnutia, kde v bode 4. a 6. sú popísané podrobnejšie okolnosti prvého disciplinárneho priestupku a v bode 8. okolnosti druhého disciplinárneho priestupku, pričom v bode 7. sú vymedzené oddeľujúco ustanoveniami interných predpisov sťažovateľa.

20. K ďalším dôvodom rozhodnutia krajského súdu poukázal na to, že ani bod 14 Opatrenia dekana ani čl. 21 ods. 9 Študijného poriadku neukladajú vyučujúcemu povinnosť ospravedlniť neprítomnosť na vzdelávacích činnostiach a netvrdia, že neprítomnosť sa musí ospravedlniť. Stanovujú iba možnosť neprítomnosti z dôvodov hodných osobitného zreteľa, avšak nie je to právo študenta, ktorému by zodpovedala povinnosť takéhoto ospravedlnenia, ak sa takéto dôvody vyskytnú. Žiaden právny ani interný predpis neprikazujú vyučujúcemu, aby potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti automaticky považoval za dostatočné na ospravedlnenie neúčasti na vzdelávacích aktivitách. V prípade doktoranda niet žiadneho rozdielu oproti študentovi, pretože možnosť neprítomnosti na pracovisku je len následkom dovolenia zo strany vyučujúceho. Inak by sa čl. 21 ods. 9 Študijného poriadku a bod 14 Opatrenia dekana nemohli interpretovať komplementárne. Krajský súd navyše ignoroval osobné zistenia dekana o tom, že doklad o pracovnej neschopnosti nepreukazuje skutočné, ale iba formálne zdokladované ochorenie. Krajský súd taktiež vytvoril právne posúdenie skutočnosti, ktorá sa nenachádza v spise, ale je známa správnomu orgánu z jeho činnosti - priznanie sa žalobcu dekanovi, že sa v čase dočasnej práceneschopnosti nachádzal v zahraničí, tak že ide o skutočnosť, ktorá nemôže byť oporou pre zistený skutkový stav.

21. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že kasačnú sťažnosť považuje v celom rozsahu za nedôvodnú, v nej uvedené dôvody za neexistujúce a napadnutý rozsudok krajského súdu za vecne správny, zákonný a spravodlivý. Stotožňujúc sa so závermi krajského súdu mal za to, že bol postihnutý za dva disciplinárne delikty a to podľa čl. 4 ods. 5 písm. a/ a čl. 4 ods. 5 písm. e/ Disciplinárneho poriadku s tým, že čl. 4 ods. 5 písm. a/ Disciplinárneho poriadku predstavuje ustanovenie, ktoré odkazuje na iné právne normy obsiahnuté v rozhodnutiach orgánov akademickej samosprávy UK alebo jej fakulty, všeobecne záväzných právnych predpisov, vnútorných predpisov UK a jej súčasti a z nich vyplývajúce konkrétne povinnosti študenta. Vo výroku prvostupňového rozhodnutia však absentuje uvedenie konkrétneho právneho predpisu, ktoré malo byť konaním žalobcu porušené. Nejde pritom ani o prípad nadmerného formalizmu, keďže v zmysle zákona o vysokých školách a Študijného poriadku ide o obligatórnu podmienku zákonnosti rozhodnutia. Sťažovateľom zmienená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nijako nepodporuje jeho tvrdenia o tom, že v prípade správneho trestania vo vzťahu k študentom je vylúčená aplikácia zásad trestného konania. Ďalej poukázal na to, že žalobca sa nikdy konania v rozpore so základnými etickými pravidlami správania sa, resp. dobrými mravmi v súvislosti s plnením študijných povinností nedopustil. Sťažovateľ v konaní pred správnym súdom pravdivosť svojich tvrdení nepreukázal a tieto nevyplývajú ani z administratívneho spisu. Nestotožnil sa ani s právnym názorom sťažovateľa týkajúcim sa výkladu bodu 14. Opatrenia dekana, resp. čl. 21 ods. 9 Študijného poriadku. Podľa sťažovateľa nie je relevantnou skutočnosť, že uvedené právne normy explicitne nepoužívajú termín „je povinný ospravedlniť“, resp. neformulujú to, ako „právo študenta“. Z ich obsahu a účelu je totiž zrejmé, že v prípade výskytu dôvodov hodných osobitného zreteľa je neúčast' doktoranda na pracovisku možná, tzn. ospravedlniteľná. Ďalej uviedol, že z postupu dotknutých orgánov verejnej správy je zrejмый ich skutočný úmysel a cieľ, ktoré vediac o nepravdivosti a absurdnosti svojich tvrdení už priamo v disciplinárnom konaní rezignovali na akékoľvek dokazovanie svojich tvrdení, a to aj napriek tomu, že toto dokazovanie napr. výsluchom údajných svedkov bolo nepochybne možné. Žalobca opätovne poprel a odmietol tvrdenia sťažovateľa o tom, že by sa priznal dekanovi, prípadne inej osobe k nejakému pobytu mimo územia Slovenskej republiky. Uvedené tvrdenia nie sú podľa žalobcu ničím nepodložené. S poukazom na uvedené žiadal kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť a zároveň si uplatnil náhradu trov kasačného konania.

22. Sťažovateľ vo svojom podaní k vyjadreniu žalobcu ku kasačnej sťažnosti okrem iného uviedol, že vo výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu je zrejмый konkrétny predpis a jeho konkrétne ustanovenia, ktoré mal žalobca porušiť, čo je vyjadrené výrazom „v spojení s bod 13 a bod 14 Opatrenia dekana v nadväznosti na čl. 15 ods. 4 Študijného poriadku FTVŠ“. Mal za to, že každý disciplinárny priestupok v zmysle čl. 4 ods. 1 Disciplinárneho poriadku musí byť zavineným porušením všeobecne záväzných právnych predpisov UK, alebo jej súčasti, alebo verejného poriadku, ktoré znenie zodpovedá aj zneniu § 72 ods. 1 zákona o vysokých školách. Aj konanie v rozpore s dobrými mravmi je disciplinárnym priestupkom iba v prípade, ak sa vyskytne v súvislosti s plnením študijných povinností, pričom nemusí dôjsť k formálnemu porušeniu vnútorného predpisu, ale dôjde k jeho materiálnoprávnenému porušeniu v dôsledku porušenia dobrých mravov pri plnení študijných povinností vyplývajúcich z vnútorného predpisu vysokej školy alebo jej fakulty. Nebolo preto potrebné, aby označenie právnych predpisov nastalo k dvom disciplinárnym priestupkom jednotlivo. V ďalších bodoch vyjadrenia sťažovateľ poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej ani raz nevyhodnotil konanie o uložení disciplinárných opatrení za porušenie vnútorných pravidiel vzdelávacej inštitúcie ako konanie, na ktoré sa aplikuje trestná vetva práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 ako aj čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ďalej poukázal na to, že žalobcova práceneschopnosť a okolnosti, za ktorých sa udialo jeho priznanie, t.j., že bol počas údajnej práceneschopnosti na dovolenke v zahraničí naznačujú, že morálne aspekty povahy žalobcu neboli na takej úrovni, aby boli pre vysokú školu uspokojivé, študent totiž zneužil nedostatky úpravy vnútorných predpisov. Taktiež uviedol, že ospravedlnená neprítomnosť na pracovisku v dôsledku choroby nemusí znamenať len samotné vystavenie lekárskeho potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti v prípade, ak sú o samotnej chorobe závažné pochybnosti. Sťažovateľ mal za to, že v konaní pred správnym súdom preukázal, že existovali závažné pochybnosti o dočasnej pracovnej neschopnosti vzhľadom na jednotlivé preukázané okolnosti, ktoré spochybnili záver uvedený v lekárskom potvrdení. Nestotožnil sa so záverom krajského súdu, že v administratívnom spise sa nenachádza dôkaz o priznaní sa žalobcu v súvislosti s jeho pobytom v zahraničí, keďže táto skutočnosť vyplýva z podnetu na začatie disciplinárneho konania vypracovaného vedúcou príslušnej katedry zo dňa 16. marca 2017.

23. Dňom 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky svoju činnosť, t.j. začal konať a rozhodovať vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konal a rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v Správnom kolégiu (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Od 1. augusta 2021 teda koná a rozhoduje o kasačných sťažnostiach Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Predmetná vec bola náhodným spôsobom pridelená do piateho senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

24. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 S.s.p.).

25. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu č.k. 6S/80/2018-267 zo dňa 10. septembra 2020, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie rektora Univerzity Komenského v Bratislave č. VVČ a DŠ/1189/2018 zo dňa 27. marca 2018 ako aj rozhodnutie dekana Fakulty telesnej výchovy a športu Univerzity Komenského v Bratislave č. VED 14/2018 C V/1 zo dňa 1. februára 2018 a vec vrátil prvostupňovému orgánu - dekanovi Fakulty telesnej výchovy a športu Univerzity Komenského v Bratislave na ďalšie konanie. V zmysle uvedených rozhodnutí sa mal žalobca dopustiť disciplinárneho priestupku podľa čl. 4 ods. 5 písm. a/ Disciplinárneho poriadku a disciplinárneho priestupku podľa čl. 4 ods. 5 písm. e/ Disciplinárneho poriadku v spojení s čl. 4 ods. 1 a čl. 4 ods. 4 Disciplinárneho poriadku v spojení s § 72 ods. 1 zákona o vysokých školách, v spojení s bodom 13 a 14 Opatrenia dekana v nadväznosti na čl. 15 ods. 4 Študijného poriadku FTVŠ UK, za čo mu bolo uložené disciplinárne opatrenie - vylúčenie zo štúdia podľa čl. 5 ods. 1 Disciplinárneho poriadku v spojení s § 72 ods. 2 písm. c/ zákona o vysokých školách.

26. Vychádzajúc z dôvodov kasačnej sťažnosti sa kasačný súd primárne zaoberal posúdením správnosti záverov krajského súdu, týkajúcich sa nedostatkov výrokovvej časti rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia. Správny súd v tejto súvislosti poukázal na to, že vo výroku rozhodnutia dekana a ani v jeho odôvodnení, nie je uvedená súvislosť označených právnych predpisov vo vzťahu k opísaným dvom disciplinárnym porušeniam jednotlivo, t.j. v čom spáchané disciplinárne previnenia spočívajú, tzn. aká povinnosť bola žalobcom protiprávnym konaním porušená a ktoré z uvedených zákonných ustanovení a interných predpisov, svojím konaním žalobca porušil, a to osobitne k opísaným dvom disciplinárnym priestupkom. Sťažovateľ krajskému súdu vytýkal, že ide o požiadavku nadmerného formalizmu, ktorú zákonné znenie navyše ani nevyžaduje a to, že ide o disciplinárny postih, takéto vysoko precízne rozlišovanie nevyžaduje. Ďalej sa odvolával na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a poukázal na to, že disciplinárne sankcie voči študentom nespádajú pod ochranu čl. 6 ods. 1 (trestná vetva) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže napadnuté rozhodnutie nemá povahu rozhodnutia o „trestnom obvinení“.

27. Kasačný súd poukazuje na to, že kritéria pre posúdenie trestnej povahy deliktu vyplývajú predovšetkým z rozhodnutia ESLP vo veci Engel a ďalší proti Holandsku zo dňa 8. júna. 1976 a možno ich sumarizovať nasledujúcim spôsobom. Prvým kritériom je právna kvalifikácia porušenia vo vnútroštátnom práve, druhým je samotná povaha deliktu a tretím povaha a stupeň prísnosti sankcie, ktorá hrozí dotknutej osobe. Uvedené kritériá majú alternatívnu povahu. Právna kvalifikácia porušenia vo vnútroštátnom práve je podstatná z toho hľadiska, či delikt patrí do trestného alebo správneho práva. Ak je delikt (skutok) právne kvalifikovaný ako trestný čin, obsah pojmu trestné obvinenie je naplnený, tak ide o delikt v zmysle dohovoru. V prípade, ak delikt nie je podľa vnútroštátneho práva trestným činom, posudzujú sa ostatné dve kritéria. Povaha deliktu z hľadiska chráneného záujmu (všeobecný, partikulárny) sa skúma z hľadiska, či je daný právny predpis adresovaný neurčitému (všeobecnému) okruhu osôb - trestná povaha, alebo iba určitej špecifickej skupine osôb, ktoré majú osobitné postavenie, s tým, že podliehajú súboru osobitných napr. aj disciplinárnym pravidiel. Pri

skúmaní druhého kritéria sa tiež skúma účel sankcie, ktorá sa za čin (skutok) ukladá. Pri tomto skúmaní je podstatnou okolnosťou, či účel sankcie je preventívno-represívny (aspoň čiastočne) alebo reparačný. Preventívny účel zahŕňa odradenie od páchania trestnej činnosti v budúcnosti, teda či sankcia bola uložená ako trest s cieľom odradiť od ďalšieho páchania takýchto činov. Reformačný účel spravidla zahŕňa ekonomickú náhradu. V prípade, ak nie je splnené niektoré z prvých dvoch tzv. engelovských kritérií tak sa skúma tretie kritérium, ktorým je stupeň prísnosti sankcie, ktorá hrozí dotknutej osobe. Pri tomto skúmaní sa pozornosť zameriava na druh a stupeň závažnosti. Z hľadiska tretieho kritéria je rozhodujúcou okolnosťou závažnosť sankcie, ktorú možno za delikt uložiť.

28. Pokiaľ ide o disciplinárne priestupky študentov vysokých škôl prvé z tzv. engelovských kritérií nie je naplnené, nakoľko ich slovenská právna úprava nepovažuje/neoznačuje za trestné činy. Posúdenie disciplinárnych priestupkov študentov vysokých škôl ako deliktov trestného charakteru na účely Dohovoru nie je splnené ani vo vzťahu k druhému engelovskému kritériu, ktoré je zamerané na povahu deliktu, keďže adresámi relevantných noriem upravujúcich disciplinárnu zodpovednosť za disciplinárne priestupky študentov vysokých škôl sú len osoby s osobitým právnym postavením - študenti vysokých škôl. Ide tak o normy partikulárnej povahy, ktoré upravujú tento druh disciplinárnej zodpovednosti, pričom sú výsledkom internej normotvorby a sú zamerané dovnútra (t.j. nie vo vzťahu ku všetkým). Uvedený druh správnych deliktov sa vyznačuje nielen špecifickým subjektom ale i objektom, ktorým sa disciplinárny priestupok odlišuje od iného verejnoprávneho deliktu. Tu patrí napr. riadne plnenie povinností študentov vysokých škôl vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov a z vnútorných predpisov, či zachovanie dobrej povesti, či stavovskej cti vo vnútri akademickej obce. Práve v súvislosti s tretím kritériom - závažnosť sankcie, je potrebné zaoberať sa otázkou, či uloženie disciplinárneho opatrenia - vylúčenie zo štúdia má sankčnú povahu, resp. je potrebné skúmať intenzitu a závažnosť dopadu takéhoto postihu do sféry práv osoby. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že na rozdiel od disciplinárnych opatrení uvedených v ust. § 72 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona o vysokých školách (pokarhanie a podmienené vylúčenie zo štúdia) uloženie disciplinárneho opatrenia - vylúčenie zo štúdia v zmysle § 72 ods. 2 písm. c/ ako najprísnejší postih ukladajú za porušenie povinnosti študenta je nutné považovať za značný a citeľný zásah do právnej sféry študenta/doktoranda. Vylúčenie zo štúdia predstavuje nielen zásah do práva na vzdelanie garantovaného čl. 42 ods. 1 Ústavy SR, ale je nutné ho vnímať i v širších súvislostiach, resp. z hľadiska ďalších s tým spojených negatívnych dopadov na práva dotknutej osoby (tu patrí najmä čas a náklady vynaložené na štúdium), ale i nemateriálnu ujmu spôsobenú vylúčením zo štúdia napr. psychickú ujmu, či spoločenskú difamáciu, ktorá je častokrát vyššia ako pri uložení peňažných trestov. Kasačný súd nespochybňuje, že jednotlivé disciplinárne opatrenia v zmysle § 72 ods. 2 zákona o vysokých školách plnia i ochrannú funkciu so zameraním na ich objekt, ktorým je napr. ochrana dobrej povesti akademickej obce prejavujúca sa navonok, avšak práve pre závažnosť následkov spojených s uložením disciplinárneho opatrenia - vylúčenie zo štúdia (ktoré v tomto zmysle predstavuje uplatnenie nástroja „ultima ratio“) je potrebné konštatovať, že tretie engelovské kritérium pre posudzovanie aplikovateľnosti čl. 6 Dohovoru na disciplinárne priestupky študentov VŠ je vo vzťahu k tomuto disciplinárnemu opatreniu naplnené. Preto naň možno nahliadať ako na trestné obvinenie, s ktorým je spojené poskytnutie trestnoprávných záruk. Disciplinárne opatrenia ukladané za disciplinárne priestupky študentov vysokých škôl už boli posúdené ako rozhodnutia trestného charakteru v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. sp.zn. 8Sžo/6/2013 zo dňa 23. januára 2014, sp.zn. 7Sžo/257/2015 zo dňa 26. januára 2017, sp.zn. 10Sžk/6/2018 zo dňa 24. októbra 2018.

29. V rozhodnutiach trestného charakteru je nevyhnutné aby správny orgán vymedzil presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným skutkom. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa porušovateľ (páchatel) dopustil a v čom spáchané disciplinárne previnenie spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámery skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovvej časti rozhodnutia spočíva aj v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia, či sankcie boli

uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné a výrok rozhodnutia o postihu za iné disciplinárne previnenie musí preto obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným.

30. Kasačný súd taktiež poukazuje na to, že v zmysle § 108 ods. 1 zákona o vysokých školách sa na rozhodovanie o uložení disciplinárnych opatrení zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - Správny poriadok síce nevzťahuje, disciplinárne konanie však vykazuje znaky konania trestnoprávneho charakteru, účelom ktorého je trestanie subjektu - študenta podliehajúceho disciplinárnej právomoci verejnej vysokej školy za preukázané porušenie právnej povinnosti. Vychádzajúc z uvedeného, správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysokých školách v spojení s Disciplinárnym poriadkom je povinný v disciplinárnom konaní postupovať v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 7 ods. 5 Ústavy SR „*analogiae legis*“ podľa ustanovení trestnoprávnej úpravy zaručujúcej záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku, keďže vzhľadom na vyššie uvedené tieto sa zaručujú nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť, za ktorú treba považovať aj disciplinárnu zodpovednosť.

31. Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej správy kasačný súd zistil, že v rozhodnutí orgánu verejnej správy prvého stupňa, ktorým bolo žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie - vylúčenie zo štúdia č. VED 14/2018 C V/1 zo dňa 1. februára 2018 bolo žalobcovi kladené za vinu spáchanie dvoch samostatných disciplinárnych priestupkov a to podľa čl. 4 ods. 5 písm. a/ Disciplinárneho poriadku ako i podľa čl. 4 ods. 5 písm. e/ Disciplinárneho poriadku v spojení s čl. 4 ods. 1 a čl. 4 ods. 4 Disciplinárneho poriadku v spojení s § 72 ods. 1 zákona o vysokých školách, v spojení s bodom 13 a 14 Opatrenia dekana v nadväznosti na čl. 15 ods. 4 študijného poriadku FTVŠ UK. Správny orgán však k uvedeným dvom disciplinárnym priestupkom priradil ich skutkové podstaty bez toho, aby bolo zrejmé, k akému disciplinárnemu priestupku sa porušenie (či už všeobecne záväzných alebo interných) právnych povinností viaže. Z formulácie výrokovej časti rozhodnutia tak nevyplýva súvislosť medzi označenými právnymi predpismi vo vzťahu k správnym orgánom opísaným dvom disciplinárnym deliktom zvlášť, t.j. v čom spáchané disciplinárne delikty spočívajú, resp. akú právnu povinnosť žalobca protiprávnym konaním porušil a to separátne k opísaným dvom disciplinárnym priestupkom. Inými slovami správny orgán síce popísal, v čom malo spočívať naplnenie skutkových podstát disciplinárnych priestupkov žalobcu, keď uviedol, že žalobca mal porušiť povinnosti vyplývajúce z rozhodnutí orgánov akademickej samosprávy UK alebo jej fakulty, zo všeobecne záväzných predpisov, vnútorných predpisov UK a konal v rozpore s dobrými mravmi v súvislosti s plnením študijných povinností, avšak tieto porušenia povinností nenaviazal na konkrétne právne normy, porušenia ktorých sa mal žalobca dopustiť. Uvedené platí aj pre skutkovú vetu výrokovej časti tohto rozhodnutia, v ktorej správny orgán popísal, na akom skutkovom základe konštoval porušenie právnych povinností žalobcu a následne pristúpil k uloženiu disciplinárneho opatrenia, keď z nej nie je zrejmé, ktoré konanie žalobcu správny orgán kvalifikoval ako porušenie jednotlivých povinností viažucich sa na konkrétnu skutkovú podstatu, či už jedného alebo druhého disciplinárneho priestupku.

32. Kasačný súd musel prisvedčiť i argumentácii žalobcu, že disciplinárne opatrenie mu bolo uložené za dva disciplinárne delikty a to podľa čl. 4 ods. 5 písm. a/ a čl. 4 ods. 5 písm. e/ Disciplinárneho poriadku s tým, že čl. 4 ods. 5 písm. a/ Disciplinárneho poriadku má povahu odkazujúcu, t.j. odkazuje na iné právne normy obsiahnuté v rozhodnutiach orgánov akademickej samosprávy UK alebo jej fakulty, všeobecne záväzných právnych predpisov, vnútorných predpisov UK a jej súčasti a z nich vyplývajúce konkrétne povinnosti študenta. Vo výroku prvostupňového rozhodnutia sa však neuvádza ustanovenie takéhoto konkrétneho právneho predpisu, ktoré malo byť konaním žalobcu porušené. Okrem uvedeného kasačný súd zistil, že správny orgán v odôvodnení rozhodnutia (konkrétne bod 4.) uviedol ďalšie ustanovenia zákona o vysokých školách a Študijného poriadku FTVŠ UK, ktoré mal žalobca svojim konaním porušiť, avšak tieto žiadnym spôsobom do výrokovej časti nepremietol. V tejto súvislosti nemohla obstať ani argumentácia sťažovateľa o možnosti vyvodzovať, či spájať jednotlivé porušenia povinností uvedené vo výroku rozhodnutia vo väzbe na skutočnosti, resp. porušenia právnych povinností uvádzaných v jeho odôvodnení. Z výroku preskúmaného rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu tak nebolo možné bez akýchkoľvek pochybností zistiť, či a aká povinnosť bola žalobcom porušená, čo malo tiež za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

33. Sťažovateľ ďalej poukazoval na to, že krajský súd nesprávne interpretoval bod 13 a 14 opatrenia dekana zo dňa 14. júna 2016 v spojení s čl. 21 ods. 9 Študijného poriadku FTVŠ, ktorými sa upravujú podmienky, za splnenia ktorých možno ospravedlniť neprítomnosť doktoranda na vyučovacom procese. V tejto súvislosti kasačný súd v prvom rade uvádza, že z predmetných ustanovení vnútorných právnych noriem nemožno vyvodiť žiadnu právnu povinnosť študenta doktorandského štúdia (v prípade dočasnej práceneschopnosti) predložiť doklad o dočasnej neschopnosti zúčastňovať sa na vyučovacom procese v určitej lehote. Konkrétne bod 14 opatrenia dekana výslovne ukladá študentovi len povinnosť informovať o dôvodoch hodných zreteľa vedúcu príslušnej katedry. Aj keď vnútorná právna úprava (bod 13 a 14 opatrenia dekana zo dňa 14. júna 2016 v spojení s čl. 21 ods. 9 Študijného poriadku FTVŠ) dôvody hodné zreteľa nešpecifikuje, je zrejmé (túto skutočnosť sťažovateľ ani nespochybňoval), že takouto objektívnou skutočnosťou je aj zdravotná nespôsobilosť, ktorú je nutné preukázať príslušným dokladom (povaha ktorého logicky závisí od charakteru dôvodu hodného zreteľa). Pre žalobcu tak z vnútornej právnej úpravy vyplývala iba povinnosť informovať o zdravotnej nespôsobilosti brániacej mu v účasti na vyučovacom procese určenú osobu a povinnosť túto skutočnosť preukázať príslušným dokladom. Uvedené povinnosti si žalobca splnil tým, že už dňa 21. februára 2017 zaslal SMS správu vedúcej katedry a informoval ju o svojej zdravotnej nespôsobilosti, resp. po návrate predložil doklad vystavený lekárom, ktorým túto skutočnosť preukázal. Na tomto mieste je nutné uviesť aj to, že nedôslednosť/neúplnosť (či už všeobecne záväznej alebo internej) právnej úpravy nemožno vykladať v neprospech účastníka konania, resp. nemožno od neho vyžadovať plnenie takých povinností, ktoré mu právne normy neukladajú. Uvedené pritom úzko súvisí aj s princípom právnej istoty a predvídateľnosťou postupu orgánov verejnej správy, keď účastník konania musí mať možnosť spoľahnúť sa na to, že v prípade ak postupuje podľa vopred stanovených pravidiel, nehrozí mu žiadna ujma (postih) s tým spojená.

34. Pokiaľ sťažovateľ poukazoval na to, že vnútorná právna úprava neukladá vyučujúcemu povinnosť ospravedlniť neprítomnosť na vzdelávacích aktivitách, resp. že je na voľnej úvahe vyučujúceho, či takto preukázané ochorenie bude považovať za dostatočne preukázané, kasačný súd uvádza, že z obsahu dotknutého bodu 14 opatrenia dekana v spojení s čl. 21 ods. 9 Študijného poriadku vyplýva, že v prípade existencie dôvodov hodných zreteľa (medzi ktoré patrí aj zdravotná nespôsobilosť) je neprítomnosť doktoranda na pracovisku možná, t.j. ospravedlniteľná. Vychádzajúc z účelu tejto právnej úpravy, ktorým je jednak ochrana študenta pred vyodením nožnej disciplinárnej zodpovednosti v prípade neprítomnosti z dôvodov hodných zreteľa a zohľadňujúc (s poukazom na splnenie informačnej povinnosti a povinnosti preukázania dôvodov hodných zreteľa) aj ochranu záujmov sťažovateľa v prípade možného zneužitia či obchádzania právnej úpravy kasačný súd zastáva názor, že pokiaľ žalobca uvedené povinnosti splnil, nie je na voľnej úvahe vyučujúceho, či neprítomnosť doktoranda na vyučovacom procese z uvedeného dôvodu ospravedlní alebo nie. Napokon posúdenie zdravotnej spôsobilosti je posúdením odborným a vyžadujúcim si odborné vedomosti. Prijatie opačného výkladu by mohlo viesť až k svojvoľnému postupu, v rámci ktorého by vyučujúci predloženie dokladu o zdravotnej nespôsobilosti neakceptoval, resp. neprítomnosť doktoranda neospravedlnil s odvolávaním sa na jeho pochybnosti o skutočnom dôvode práceneschopnosti, čo by bolo nepochybne v rozpore so zmyslom a účelom dotknutej právnej úpravy.

35. Kasačný súd v nadväznosti na uvedené nespochybňuje, že nerešpektovanie základných etických pravidiel správania sa študenta/doktoranda možno v zmysle internej právnej úpravy (čl. 4 ods. 5 písm. e/ Disciplinárneho poriadku) kvalifikovať ako konanie odporujúce dobrým mravom (t.j. nemusí ísť o formálne porušenie vnútorného predpisu), za ktoré je možné uložiť disciplinárne opatrenie. Takéto závery však musia byť podporené konkrétnymi skutkovými zisteniami, t.j. musí ísť o skutočnosti, ktoré nie sú založené len na domnienkach, či pochybnostiach. Tvrdenia sťažovateľa, ktorými poukazoval na vedomé predstieranie zdravotnej nespôsobilosti žalobcu z dôvodu jeho pobytu v zahraničí však v administratívnom a ani súdnom konaní neboli preukázané. V pripojenom spise sa nenachádza žiaden relevantný dôkaz, ktorý túto skutočnosť preukazoval. Sťažovateľ síce opieral tieto pochybnosti a viaceré zistenia (napr. kontrola žalobcu v mieste jeho trvalého pobytu, avšak v deň keď mal byť žalobca na lekárskom vyšetrení) avšak tieto ostali len v rovine nepodložených úvah. Taktiež sa opätovne odvolával na to, že žalobca sa k pobytu v zahraničí počas obdobia ním tvrdenej pracovnej neschopnosti priznal, z čoho vyvodzoval, že morálne aspekty povahy žalobcu neboli na požadovanej úrovni, avšak tento záver nemá oporu v administratívnom spise. Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že táto skutočnosť (priznanie žalobcu) vyplýva z úradnej činnosti, resp. z podnetu na začatie disciplinárneho konania vypracovaného vedúcou príslušnej katedry, kasačný súd poukazuje na to, že ide len o tvrdenie osoby, (navyše osoby ktorá disciplinárne konanie iniciovala), t.j. nemožno ho považovať za priznanie učinené samotným žalobcom.

36. Kasačný súd s poukazom na vyššie uvedené konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Kasačný súd preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. zamietol.

37. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že v kasačnom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov kasačného konania voči sťažovateľovi.

38. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.